

Arrest

nr. 232 791 van 18 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 november 2019 houdende de weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juli 2019 vraagt de verzoekster een visum kort verblijf aan (eenvormig visum type C) bij de Belgische ambassade te Caïro, Egypte.

Op 6 november 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot de weigering van de afgifte van het gevraagde visum kort verblijf.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd ter kennis gebracht op onbekende datum en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Mevrouw/Mijnheer Z. H. A. A.

(...)

[X] Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[X] 2. het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

[X] 3. u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

[X] 9. uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Motivatie:

BELGIAN MOTIVATION(S):

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN DIENST VREEMDELINGENZAKEN (...)

PSN: X

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
 - U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen
 - Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld
- (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verweerder heeft één administratief dossier overgemaakt dat geldt voor zowel de onderhavige zaak, als voor de zaak die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het algemeen rolnummer RvV X. Het administratief dossier bevindt zich fysiek in het rechtsplegingsdossier van de zaak met algemeen rolnummer RvV X.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Door verzoekster wordt de schending opgeworpen van de formele motiveringsverplichting. De schending van deze bepalingen dient onderzocht te worden in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (de Visumcode).

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt: “Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager: i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd; ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid; v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten; vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

In casu steunt de bestreden beslissing op drie motieven.

De verwerende partij steunt de weigering van het visum met name op de stelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden aangetoond zijn, dat niet zou zijn aangetoond dat de verzoekende partij over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst en, ten derde, dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

In de bestreden beslissing worden er geen andere motieven aangehaald. Dit heeft tot gevolg dat enkel moet worden nagegaan of het opgeworpen weigeringsmotief correct werd toegepast door de verwerende partij.

2. In de bestreden beslissing worden op de eerste pagina de redenen aangekruist waarom het visum werd geweigerd (stuk 1). Dit betreft een voorgedrukt formulier, waarbij kan worden aangegeven welke weigeringsgronden worden ingeroepen. Een motivering is daarbij niet voorzien.

Op de tweede pagina van de bestreden beslissing wordt een hoofding “commentaar” en “motivatie” voorzien (stuk 2). De verwerende partij dient hieronder de concrete motivering te voorzien waarom toepassing werd gemaakt van de drie ingeroepen weigeringsgronden van het visum. Hierdoor kan de verzoekende partij begrijpen waarom het visum werd geweigerd en voldoet de verwerende partij aan de formele motiveringsverplichting.

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat er géén concrete motivering is voorzien. Onder de hoofding “commentaar” en “motivatie” wordt daarentegen opnieuw verwezen naar de drie (abstracte) uitsluitingsgronden. Dit vormt een loutere herhaling van de weigeringsgronden die eerder reeds werden aangekruist door de gemachtigde om de eerste pagina van de bestreden beslissing.

Een concrete motivering ontbreekt. Zo wordt de verzoekende partij niet toegelicht waarom het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zouden aangetoond zijn. Eenzelfde opmerking geldt voor het niet-aantonen van de vereiste bestaansmiddelen en het voornemen om het grondgebied opnieuw te verlaten.

Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich derhalve op van de formele motiveringsverplichting samengelezen met artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (de Visumcode).

3. In ondergeschikte orde, in het enkele geval zou worden geoordeeld dat de formele motiveringsverplichting niet zou zijn geschonden, quod certe non, dan wijst de verzoekende partij op het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De schending van deze bepalingen dient onderzocht te worden in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (de Visumcode).

De verzoekende partij wijst erop dat, rekening houdende met de gekende gegevens door verzoekster, niet blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige en redelijke wijze de concrete situatie van verzoekster heeft overwogen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster betwist dat zij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zou hebben aangetoond, dat zij niet zou hebben aangetoond dat de zij over voldoende middelen van bestaan beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst en, ten derde, dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

De verdere uitwerking van dit middel door de verzoekende partij wordt evenwel ernstig belemmerd doordat de bestreden beslissing niet afdoende formeel is gemotiveerd (zoals aangehaald in het eerste middel). Verzoekster stelt evenwel dat zij de nodige informatie heeft verschaft aan de verwerende partij tot het bekomen van een visum voor de gevraagde periode en het voorgenomen doel.

Omwille van deze redenen is de bestreden beslissing in strijd met de Visumcode en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"Verzoekende partij stelt dat er niet in concreto gemotiveerd wordt. Zij meent tevens dat zij wel heeft aangetoond aan de visumvoorwaarden te voldoen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de visumaanvraag van verzoekende partij geweigerd werd op basis van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees

Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, dat luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, (...)

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.(...)”

(eigen onderlijning)

Uit de lezing van die bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien.

De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, vermeld onder artikel 32 van de Visumcode, wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dat heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van die criteria, die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden afgedaan.

De bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.”

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Visumcode en naar het feit dat (i) verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aantoonde en (ii) het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld en (iii) hij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de

twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 71-72).

Verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet concreet gemotiveerd wordt en dat men louter verwijst naar de wettelijke bepalingen.

Nochtans kunnen de motieven zeer duidelijk in de beslissing gelezen worden en de gemachtigde is geenszins verplicht om de motieven van de motieven op te nemen in de bestreden beslissing.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op basis van de socio-economische situatie van verzoekende partij, met name het gegeven dat zij geen bewijs levert van regelmatige inkomsten – zij is werkloos – en het feit dat zij met haar kindje – waarvan de in de in België verblijvende garant de vader is – haar partner (de garant) in België wilt komen vestigen en dat er dus in werkelijkheid geen visum kort verblijf, maar wel een langdurig verblijf wordt beoogd.

Er zij aan herinnerd dat het Bestuur over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt inzake de toepassingsvoorwaarden van de Visumcode zoals wordt bevestigd in de volgende rechtspraak:

□ *R.v.V nr. 64 495 van 7 juli 2011*

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de gemachtigde bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 63).

Gelet op wat voorafgaat moet aldus vastgesteld worden dat een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk wordt gemaakt.

De middelen zijn niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd aangezien er slechts wordt voorzien in drie abstracte weigeringsgronden, zonder enige concrete motivering of toelichting.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 8 juli 2019 op de Belgische ambassade te Caïro een visum heeft aangevraagd met het oog op familiebezoek. Ter staving van haar visumaanvraag heeft de verzoekster op de ambassade een aantal stukken neergelegd: een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) die werd ondertekend door G. E. S. S., een kopie van diens identiteitskaart voor vreemdelingen, een gelegaliseerde en vertaalde geboorteakte, een attest van samenstelling van gezin, verschillende loonfiches van de heer G. E. S. S., vliegtuigtickets (e-tickets) voor een vlucht van Caïro naar Brussel op 10 september 2019 en van Brussel naar Caïro op 5 december 2019 en een betaaloverzicht met vermelding van de betaling van deze vliegtuigtickets.

De bestreden beslissing betreft de weigering van het gevraagde visum kort verblijf met het oog op familiebezoek. Geheel conform het bepaalde in artikel 32, lid 2, van de Visumcode werd de weigering van het visum ter kennis gebracht door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

De 'bijlage VI' bij de Visumcode ziet eruit als volgt:

STANDAARDFORMULIER VOOR KENNISGEVING EN MOTIVERING VAN HET WEIGEREN,
NIETIG VERKLAREN OF INTREKKEN VAN EEN VISUM

(1)

WEIGERING/ANNULERING/NIETIGVERKLAREN VAN EEN VISUM

Mevrouw, mijnheer _____.

- De/het _____ ambassade/consulaat-generaal/consulaat/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde lidstaat)]
- [Andere bevoegde instantie] van _____
- De instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____ heeft/hebben
- uw visumaanvraag onderzocht;
- uw visum onderzocht nummer: _____, afgegeven: _____ [dag/maand/jaar].
- Het visum is geweigerd Het visum is nietig verklaard Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

- er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd
- het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
- u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen
- u heeft in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid
- u staat in het Schengen Informatiesysteem gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd door _____ (naam lidstaat)
- u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van Verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengencode), of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten
- er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten
- de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar
- uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

(1) Voor Noorwegen, IJsland en Zwitserland is geen logo vereist.

10. er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen
11. de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht ⁽¹⁾.

Opmerkingen:

Toelichting: Betrokkene kan overeenkomstig de nationale wetgeving beroep aantekenen tegen het besluit om een visum te weigeren, nietig te verklaren of in te trekken. Betrokkene ontvangt een exemplaar van dit document (elke lidstaat moet verwijzen naar de nationale wetgeving en naar de beroepsprocedure, met inbegrip van de bevoegde autoriteit waarbij het beroep kan worden ingesteld en de termijn voor het instellen van het beroep).

Datum en stempel van ambassade/consulaat-generaal/consulaat/de instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole/andere bevoegde instanties

Handtekening van de betrokkene ⁽²⁾

⁽¹⁾ Tegen de intrekking van een visum om deze reden is geen beroep mogelijk.

⁽²⁾ Indien vereist uit hoofde van nationale wetgeving.

Uit de thans bestreden akte blijkt dat de verweerder drie weigeringsgronden heeft aangekruist, namelijk de gronden 2, 3 en 9.

Op de tweede bladzijde van de bestreden akte wordt het volgende vermeld:

“*Motivatie:*

*BELGIAN MOTIVATION(S):
FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN DIENST VREEMDELINGENZAKEN (...)
PSN: X*

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Voor de minister:

V.D.A., V.

Attaché

Informatie over de rechtsmiddelen

(...)”

De vermeldingen op de tweede bladzijde van de akte van kennisgeving zijn dezelfde als de vermeldingen die zijn terug te vinden op de weigeringsbeslissing die op 6 november 2019 werd bekrachtigd door attaché V. V. D. A. en die zich in het administratief dossier bevindt.

Zoals de verzoekster terecht aanvoert, heeft de verweerder zich bij de feitelijke “*motivatie*” beperkt tot de loutere herhaling van de gehanteerde standaardweigeringsgronden (cf. artikel 32, lid 1, van de Visumcode), zonder echter op enige wijze concreet toe te lichten waarom deze weigeringsgronden in verzoeksters geval van toepassing zijn.

De *in casu* gehanteerde weigeringsgronden i) dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, ii) dat de verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen en iii) dat verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, betreffen echter geen gegevens die voor een directe, eenvoudige constatacie vatbaar zijn, doch zij veronderstellen een beoordeling van de voorgelegde gegevens en dus het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie er in een arrest van 13 december 2017 op heeft gewezen dat: “*de nationale autoriteiten bij het onderzoek van visumaanvragen over een ruime beoordelingsmarge beschikken inzake de toepassingsvoorwaarden van de weigeringsgronden als bedoeld in de visumcode en de beoordeling van de relevante feiten*” (HvJ 13 december 2017, C-403/16, *Soufiane El Hassani*, punt 36).

Ook in het door de verweerder zelf vermelde arrest van 19 december 2013 had het Hof van Justitie reeds gesteld dat de nationale autoriteiten bij het onderzoek van de visumaanvraag over een ruime beoordelingsmarge beschikken met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden van deze bepalingen en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of een van de weigeringsgronden van artikel 32, lid 1, van de Visumcode aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, *Koushkaki*, punt 63).

Aan de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt, hangt derhalve ook een verplichting vast om te voorzien in een afdoende motivering die de verzoekster toelaat om na te gaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze gegevens correct zijn beoordeeld en of de verweerder op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

In casu ontbreekt echter, voor elk van de drie gehanteerde weigeringsgronden, een concrete toelichting omtrent de door de verzoekster voorgelegde gegevens en de wijze waarop de verweerder uit deze gegevens heeft afgeleid i) dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, ii) dat de verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen en iii) dat verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De verweerder kan in de nota met opmerkingen niet ernstig voorhouden dat er geen verplichting zou zijn om de motieven van de motieven weer te geven, wanneer de bestreden beslissing de verzoekster op geen enkele wijze in staat stelt om te begrijpen waarom er in haar specifiek geval, en rekening houdend met de concrete gegevens die bij de visumaanvraag werden voorgelegd, toepassing wordt gemaakt van de in de bestreden akte vermelde standaardweigeringsgronden.

De bestreden weigeringsbeslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd in feite.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder nog stelt dat het niet kennelijk onredelijk is “*om op basis van de socio-economische situatie van verzoekende partij, met name het gegeven dat zij geen bewijs levert van regelmatige inkomsten – zij is werkloos – en het feit dat zij met haar kindje – waarvan de in de in België verblijvende garant de vader is – haar partner (de garant) in België wilt komen vestigen en dat er dus in werkelijkheid geen visum kort verblijf, maar wel een langdurig verblijf wordt beoogd*”, merkt de Raad op dat een dergelijke beoordeling niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Door *a posteriori*, in de nota met opmerkingen, te pogen een motivering te voorzien, kan een bestaand gebrek in de motivering van de bestreden beslissing niet worden rechtgezet (*cf.* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 november 2019 houdende de weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE